

בלילות. עכשו כשהוא עומד בתפלה לפני רבונו, אותו כרוז קורא עליו ואומר: ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה.

אחר שמסיים תפלה ברצון (ועומד בעצה) לפני רבונו, הרי פרשוהו שצריך למסר נפשו ברצון הלב לאותו מקום שצריך. וכמה עצות יש לאדם בפל. ובשעה שהתפלה קיימת (הסתלקה), כל אותם דבורים שמוציא אדם מפיו באותה תפלה, כלם עולים למעלה ובוקעים אוררים ורקיעים, עד שמגיעים לאותו מקום שמגיעים, ומתעטרים בראש המלך ועושים מהם עטרה. והרי פרשוהו החברים, תפלה שצריך לקדוש-ברוך-הוא, לכוון שתהיה תפלת תחנונים. מנין לנו? ממש, שפתוב ואתחנן אל ה'. זוהי תפלה מעלה.

בא וראה, מי שעומד בתפלה, צריך לכוון רגליו, ופרשוהו וצריך לכסות ראשו כמי שעומד לפני המלך, וצריך לכסות (לכסות) (לסתם) עיניו כדי שלא יסתכל בשכינה. ובספרו של רב המנונא סבא אמר, מי שפוקח עיניו בשעת התפלה או שלא מנמיך את עיניו לארץ, מקדים עליו מלאך המות, וכשתצא נפשו לא יסתכל באור השכינה ולא ימות בשכינה. מי שמזלזל בשכינה הוא מתזלזל באותה שעה שהוא צריך אותה, זהו שפתוב (שמואל א-א

ב) כי מכבדי אכבד ובזי יקלו. זה מי שמסתכל בשכינה בשעה שהוא מתפלל. ואיך יכול להסתכל בשכינה? אלא לדעת שודאי השכינה עומדת לפניו. זהו שפתוב ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, ששם שורה השכינה.

את יי' כל עבדי יי' העמדים בבית יי' בלילות. השתא כד איהו קאים בצלותא קמי מאריה, ההוא כרוזא קארי עליה ואמר, ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה.

בתר דמסיים צלותא ברעו (וקאים בעימא) קמי מאריה, הא אוקמוה, דבעי למימסר נפשיה ברעותא דלבא, לההוא אתר דאצטריך. וכמה עיטין אית ליה לבר נש בכלא. (דף ר"ס ע"ב) ובשעתא דצלותא קיימא (ס"א ס"ב), כל אינון מלין דאפיק בר נש מפומיה בההיא צלותא, פלהו סלקין לעילא, ובקעין אורין ורקיעין, עד דמטו לההוא אתר דמטו ומתעטרו ברישא דמלכא, ועביד מנייהו עטרה. והא אוקמוה חברייא, צלותא דבעי בר נש לקודשא בריך הוא, לכוונא דיהא צלותא תחנונים. מנלן. ממש, דכתיב ואתחנן אל יי'. דא איהו צלותא מעליא.

תא חזי, מאן דקאים בצלותא, בעי לכוונא רגליו, ואוקמוה. ובעי להפיא רישיה, כמאן דקאים קמי מלכא. ובעי למכסיה (למכסיה) (ס"א לאסתמא) עינוי, בגין דלא יסתכל בשכינתא. ובספרא דרב המנונא סבא אמר, מאן דפקח עינוי בשעתא דצלותא, או דלא מאיך עינוי בארעא, אקדים עליה מלאך המות, וכד תיפוק נפשיה, לא יסתכל בנהירו דשכינתא, ולא ימות בנשיקה. מאן דמזלזל בשכינתא מתזלזל הוא בההוא שעתא דאצטריך ביה, הדא הוא דכתיב, (שמואל א ב) פי מכבדי אכבד ובזי יקלו.

האי מאן דאסתכל בשכינתא, בשעתא דאיהו מצלי. והיך יכול לאסתכלא בשכינתא. אלא לינדע דודאי שכינתא קיימא קמיה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה לח) ויסב חזקיהו פניו

אֶל הַקִּיר, דִּתְמֹן שְׂאֲרֵי שְׂכִינְתָּא. בְּגִין כֶּן לֹא
 בַּעֲיָא לְמַהוּי חוּצָץ בֵּינוּ וּבֵין הַקִּיר, וְאוּקְמוּהָ.
 מֵאֵן דְּקָאִים בְּצִלוֹתָא, בְּעֵי לְסִדְרָא שְׂבָחָא
 דְּמֵאֲרִיָּה בְּקִדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר יִתְבַּע
 בְּעוֹתִיָּה. דְּהָא מִשָּׁה הָכִי אָמַר בְּקִדְמִיתָא,
 אֲתָה הַחֲלוֹת וְגו' . וּלְבִסּוּף אָעֲבָרָה וְגו' . רַבִּי
 יְהוּדָה אָמַר, מָאִי שָׁנָא הָכָא דְכָתִיב אֲדַנְּי
 בְּקִדְמִיתָא, בְּאֶלְיָף דְּלִ"ת נו"ן יו"ד, וּלְבִסּוּף
 יְהו"ה, וְקָרִינָן אֱלֹהִי"ם. אֶלָּא סִדְרָא הָכִי
 הוּא מִתְפָּא לְעֵילָא, וּלְאֶכְלָלָא מִדַּת יוֹם
 בְּלִילָה, וּמִדַּת לֵילָה בַּיּוֹם וּלְזוּגָא כֻּלָּא כְּחֻדָּא
 כְּדָקָא יָאוּת.

אֲתָה הַחֲלוֹת לְהִרְאוֹת אֶת עֲבָדֶךָ. (דברים ג) מָאִי
 שִׁירוּתָא הָכָא. אֶלָּא וְדָאִי מִשָּׁה שִׁירוּתָא
 הָוָה בְּעֵלְמָא, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכֻלָּא. וְאִי תִימָא
 יַעֲקֹב שְׁלִים הָוָה, וְאִילְנָא אֲשֶׁתְּלִים לְתַתָּא
 כְּגוּוּנָא דְלְעֵילָא. הָכִי הוּא וְדָאִי, אֲבָל מַה
 דְּהָוָה לְמִשָּׁה, לֹא הָוָה לְבַר נָשׁ אַחְרָא, דְּהָא
 אֲתַעֲטָר בְּשְׁלִימוֹ יִתִּיר, בְּכַמְהָ אֶלְף וּרְבָבָן
 מִיִּשְׂרָאֵל, בְּאוּרֵייתָא, בְּמִשְׁכַּנָּא, בְּכַהֲנִין,
 בְּלִיּוֹאֵי, בְּתַרְיִסְר שְׁבֻטִין, רְבַרְבִּין מְמַנָּן
 עַלְיֵיהוּ, בְּשִׁבְעִין סְנֵהֲדָרִין. הוּא אֲשֶׁתְּלִים
 בְּגוּפָא שְׁלִים. אֲהָרָן לִימִינָא, נַחֲשׁוֹן
 לְשְׂמָאלָא, הוּא בִּינְיָיְהוּ.

בְּגִין כֶּן אֶת גְּדֻלָּךְ, מִימִינָא, דָּא אֲהָרָן. וְאֶת
 יָדְךָ הַחֲזֹקָה, מְשֻׁמָּאלָא, דָּא נַחֲשׁוֹן. וְהָא
 אֲתַמַּר. בְּגִין כֶּן מִשָּׁה שִׁירוּתָא בְּעֵלְמָא הָוָה.
 וְאִי תִימָא מֵאֵן הָוָה סִיּוּמָא (דְּהָא מִשָּׁה שִׁירוּתָא הָוָה).
 סִיּוּמָא מְלָכָא מְשִׁיחָא הוּא, דְּהָא כְּדִין יִשְׁתַּפַּח
 שְׁלִימוֹ בְּעֵלְמָא, מַה דְּלֹא הָוָה כֵּן לְדַרְי דְרִין.
 בְּהֵוָה זְמַנָּא יִשְׁתַּפַּח שְׁלִימוֹ לְעֵילָא וְתַתָּא,
 וְיַהוֹן עַלְמִין כְּלָהוּ בְּזוּגָא חַד, כְּדִין כְּתִיב (זכריה
 י) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְי' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד.

משום כך לא צריך להיות חוצץ
 בינו ובין הקיר, ופרשוהו.

מי שעומד בתפלה צריך לסדר
 שבת רבונו בתפלה, ואחר כך
 יבקש בקשתו. שהרי משה כך
 אמר בתפלה, אתה החלות וגו',
 ולבסוף אעברה וגו'. רבי יהודה
 אמר, מה שונה פאן שכתוב אדנ"י
 בהתחלה, באל"ף דל"ת נו"ן
 יו"ד, ולבסוף יהו"ה, וקוראים
 אלהים? אלא הסדור כך הוא -
 מלמטה למעלה, ולהכליל מדת
 יום בלילה ומדת לילה ביום,
 ולנוג הכל כאחד פראוי.

אתה החלות להראות את עבדך.
 מה הראשית פאן? אלא ודאי
 משה ראשית הנה בעולם להיות
 שלם בכל. ואם תאמר, יעקב
 הנה שלם, והאילן השתלם
 למטה כמו למעלה - כך זה
 בודאי, אבל מה שהיה למשה
 לא היה לאדם אחר, שהרי
 התעטר בשלמות יתרה בכמה
 אלפים ורכבות מישראל,
 בתורה, במשכן, בכהנים,
 בלויים, בשנים עשר שבטים,
 גדולים ממנים עליהם, בשבעים
 סנהדרין. הוא השתלם בגוף
 שלם. אהרן לימין, נחשון
 לשמאל, והוא ביניהם.

משום זה את גדלך, מימין, זה
 אהרן. ואת ידך החזקה,
 משמאל, זה נחשון. והרי
 נתבאר. משום כך משה היה
 ראשית בעולם. ואם תאמר, מי
 היה הסיים (שהרי משה היה הראשית)?
 הסיים הוא מלך המשיח, שהרי
 אז תמצא שלמות בעולם מה
 שלא היה כן לדורי דורות.
 באותו זמן תמצא שלמות
 למעלה ולמטה, ויהיו העולמות
 כלם בזווג אחד, ואז כתוב (זכריה
 י) ביום ההוא יהיה ה' אחד
 ושמו אחד.